

„Veel te doen gehad?” vroeg hij al uit de verte, met het zekere gevoel, dat hij haar nu alleen trof.

„Neen.”

„Daar zijn de drie centen en . . .” ineens sprong hij van zijn wagen af, legde de twee pakken op het tafeltje naast haar naaidoosje met het schelpen deksel, greep haar hand en toen: „O, Mieke, zeg toch ja, toe kom op 't Heihuis, ik zou 't nooit gevraagd hebben, als Miekies schaats niet gevallen was, want dat was een teeken, dat er een andere Mieke moest komen, en dat had ik je eerst niet willen zeggen, maar jij zult het wel begrijpen, Mieke, och, ik ben toch zoo gek op je!”

Mieke begreep alles en heel lang bleven ze naast elkaar op de bank voor 't huis zitten, tot er eensklaps uit een zijweg een rijtuig aankwam.

„O,” riep Mieke verschrikt, maar Steven trok Bles op zij en luisterde geduldig naar de driftige uitroepen van den heer, die naast den koetsier zat.

„Daar moet je nu ook zoo'n ezels van een boer voor wezen om je paard dwars voor den tol te zetten, stommer boeren dan die Gooiers zijn er toch ook wel niet!”

„Jawel,” lachte Steven toen het rijtuig voorbij was.

„Maar Steven!” Mieke, die de pakken losgemaakt had, schaterde het uit, „dat boezelaartje is veel te klein.”

„Ja, dat komt uit, ik zeide, dat het voor Grietje was, omdat ik jou naam niet durfde noemen,” en dan ineens verschrikt, „daar komt je vader aan, morgen avond kom ik!”

.
Een stralende Zondagmorgen in Juni.

Geel-witte vlinders fladderden in de trillende lucht boven de boekweitvelden, om zich even daarna te verstoppen in 't St. Jansgroen, een oogenblik rustend op de lichtgroene puntjes der sparren en dan weer voort naar die schitterend, witte velden, in het volle licht, tusschen 't gezoem der insekten.

Warm scheen de zon over het Heihuis, over de oude boomen en ze liet haar stralen dansen over de deel door de kleine deur, die alleen open stond omdat het zoo warm was. Ze tooverde een groote vierkante plek op den leemgrond, waar poes zich koesterde met knippende oogen, telkens naar de vrouw kijkend, die in haar gezangboek tuurde. Straks zou Steven met haar komen en ze zou den heelen dag blijven. Een Mieke — goeie God! En ze keek van de blinkend witte zandplekken op de heide in de verte naar de vliering, waar die vier kinderschaatsjes hingen, die moesten daar ook altijd blijven hangen. Jan en Mieke en nou weer een Mieke. O, 't was wel goed, dat Steven ging trouwen, zij leefde in 't verleden, maar hem hoorde de toekomst. . . . ja! Geheimzinnig licht was het op die half duistere deel, millioenen stofjes dansten in de breede strepen, die door kleine vensters en kieren op den deelgrond vielen. Ineens werd het schitterend licht. Een kleine hand trok onhandig de groote deel deur open en het volle licht viel op een blauw zijden halsdoekje en hulde een klein, blozend gezichtje in een stralenkrans van fijne, gouden krullen.